

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3349—54).

Sagen sattes under Forhandling.

Kvist: Da man i Slutningen af 60erne naaede til Gennemførelse af en almindelig kommunal Ordning for Sognekommunerne og for Købstæderne, var der 6 Kommuner i Landet, som man ikke fandt kunde komme med ind under disse to Love. Grunden dertil var, at disse Kommuner vare af en særlig Beskaffenhed, idet Næringslivet i det hele taget der var fuldstændig som i Købstæderne, medens Kommunernes Forhold lige over for Amtsfonden var nøjagtig som Sognekommunernes. Under disse Forhold er det let forstaaeligt, at det ikke var muligt at drage dem ind under nogen af disse to Love. Men efter at disse Love vare blevne gennemførte, fremsatte den daværende Indenrigsminister Estrup i Landstinget et Forslag til Lov om en fælles kommunal Ordning for disse 6 Kommuner. Det Forslag, som den Gang blev fremsat fra Regeringens Side, adskiller sig væsentligst fra de Forslag, som i de senere Aar ere fremsatte af Indenrigsministeren, derved, at Forslaget den Gang gik ud fra, at Amtsraadene skulde have det overordnede Tilsyn med Styrelsen af disse Kommuners Anliggender. Forslaget kom til første Behandling i Landstinget, det blev henvist til et Udvalg, og af Udvalgets Betænkning ser man, at Udvalget tager en Stilling, der væsentlig falder sammen med Indholdet af de Forslag, som Regeringen har fremlagt i de senere Aar. Men da Forslaget kom til Behandling i Landstinget, forkastede dette Udvalgets Indstilling og førte Forslaget tilbage til den Skikkelse, som det havde, da det blev forelagt af Indenrigsministeren. Dette Forslag naaede samme Aar at komme til Folketinget til første Behandling, det blev henvist til et Udvalg, som ogsaa afgav Betænkning. Der ser man saa det mærkelige Tilfælde, at væsentlig de samme Ændringsforslag, der vare stillede i Landstinget, bleve paa ny stillede af Udvalget i Folketinget, men Forslaget naaede ikke til 2den Behandling. Der kom altsaa ingen Afstemning over Ændringsforslagene, og man kender altsaa ikke Folketingets Stilling til Sagen. I 1893 blev der fremsat et Forslag, der som nævnt skiller sig fra det, der var fremsat i 1868 af Estrup, derved, at nu er det overordnede Tilsyn med Bestyrelsen i disse Kommuner overgaaet til Indenrigsministeren i Stedet for til Amts-

raadet. Forslaget blev henvist til et Udvalg, og der har været flere Forslag fremme i Folketinget af samme Indhold, som have været behandlede i Udvalg. Jeg kan sige, at Udvalget nærmest var tilbøjeligt til at føre Forslaget tilbage til den Skikkelse, som Regeringen havde givet det i 1868, men Udvalget har for øvrigt følt det som sin Opgave at søge at faa Klarhed over den økonomiske Forbindelse, der bestod mellem disse Handelspladser og vedkommende Amtsrepartitionsfond, og Resultatet af Udvalgets Arbejde foreligger som bekendt i de to Lovforslag, der nu foreligger til Behandling. I Samlingen 1896—97 stillede Udvalget et Forslag til en Dagsorden, hvori Ministeren opfordres til at tilvejebringe de fyldigst mulige Oplysninger om disse økonomiske Forbindelser, der bestode mellem Handelspladser og de paagældende Amtsrepartitionsfond. Disse Oplysninger bleve tilvejebragte i Løbet af Sommeren derefter, og de kom efterhaanden som Tiden gik, i den følgende Samling. Efter, at disse Oplysninger vare komne Udvalget i Hænde, blev hele Udvalget enigt om at sende en Skrivelse til Indenrigsministeren, hvori han opfordredes til at indhente Erklæringer fra de kommunale Raad i disse Handelspladser saa vel som fra Amtsraadene i de paagældende Amtsraadskredse om, hvorledes de stillede sig til den fuldstændige Ophævelse af det økonomiske Fællesskab. Besvarelserne kom ikke til Udvalget i den Samling, men Resultatet af de Oplysninger, der bleve indhentede, er dette, at alle vedkommende Amtsraad ere enige om, at det bestaaende Fællesskab mellem Handelspladserne og vedkommende Amtsrepartitionsfond absolut maa ophæves. For Handelspladsernes Vedkommende er Forholdet derimod dette, at de tre ønske Ophævelsen, medens de tre andre ikke ønske den. De, som ønske Ophævelsen, ere de tre, som ere nævnte i det Lovforslag, der nu foreligger til Forhandling, nemlig Løgstør, Nørresundby og Silkeborg. Stillingen er let forklarlig efter den Udvikling, der foregaar. Byerne vokse, og det samme er Tilfældet med Handelspladserne, Befolkningens Antal stiger, og den mere humane Lovgivning, som vi ere komne ind paa, hvorved vi lægge ny Byrder over paa det offentlige, navnlig ved Sygekassevæsenet, Fattigvæsenet og lignende Institutioner, bevirker, at Bidraget til disse Handelspladser med deres forholdsvis store Indbyggertal tynger haardt paa Amtsrepartitionsfondens. Deres Hartkorn, som jo er Skattegrundlaget for Amtsfondens Indtæg-